

μα που έκανε να την περιστοιχίσει ένα πλήθος θαυμαστών... Φαντάζεστε λοιπόν τη χαρά μου, δόκτωρ, όταν ανέληφθη ότι κι αυτή μ' αγαπούσε... Τρέμαντας τότε από εντύχια, ζήτησα το χέρι της Αιμιλίας. Πόσο όμως δονηρή βήλεξη ή Εκκλησίας μου, όταν την άκουσα να απορρίπτει με καλότητα την αίτησή μου... Υποχρεωτικοί φίλοι ανέλαβαν τότε να μεπειτεύσουν για λογαριασμό μου, μα ούτε αυτοί καθόρθουσι τίποτε. Δέν ήξερα πώς να εξηγήσω την αλλόκοτη αυτή συμπεριφορά. Ήσπαξα το κεφάλι μου για να λύσω το μυστήριο αυτό και θα τό έσπαξα ίσως άκόμα, άν ή άδέλφη της πολυαγαπημένης μου δέν μου τό άπεκαλύπτε όλα. Ή μίς Χαράλει, ή όποια είχε τόσα χαρίσματα, είχε ένα μεγάλο, ένα τρομερό έλάτωμα, το όποιο δέν είχε άντιληφθεί άκόμα. Της έλειπε τό ένα πλάτι, το όποιο είχε χάσει σέ κάποιο δυστύχημα που της συνέβη στην παιδική της ηλικία. Οι γονείς της μονάχα ήξεραν την ατέλεια της αυτή κι όλος ό άλλος κόσμος την άγνοούσε. Έπειδή δε δέν ήθελε να εξασπύση αυτόν που αγαπούσε, γέ αυτό είχε άπορρίψει την αίτησή μου. Σ' αυτό τό αίσθημα της πίσωπόσης, προσετίθετο κι ό φόβος της μηπως έγω, μαθαίνοντας πως ήταν άνάπηρη, έπανα να την αγαπώ.

Αμέσως τότε έπηρα την άπόφασή μου. "Ήθελα να της άποδείξω ότι το κομμένο πόδι της δέν είχε καμία σημασία στην άγάπη μου. Αποφάσισα να κόνω κι έγω τό πόδι μου. Στο έργο αυτό με βοηθήσατε σεις, άγαπητέ μου δόκτωρ. Αμέσως μετά την έγχείρησή, ξαναγύρισα στό Λονδίνο μ' ένα εύλινο πόδι, και ή πρώτη μου φροντίδα ήταν να πάω να έπισκεφθώ τη μίς Χαράλει. Προηγούμενος όμως φρόντισα να διαδώσω ότι είχα χάσει τό πόδι μου, συνεπεία πτώσεως από τό άλόγο μου. Όλος ό κόσμος με κυλόταν... Ή Αιμιλία μάλιστα έθλιβε έξαιρετικά, βλεπόντας με άνάπηρο. Ή λύπη της ήταν έντονη κι' ειλκρινής... Μα άς συντομώσω την άφήγησή μου...

Έπειτα από τρείς μήνες παντρευτήκαμε και, μόλις την άλλη μέρα του γάμου μας ύμολόγησα στη γυναίκα μου τη θυσία που είχα θυσήσει για να επιτύχω τό χέρι της. Έκλαψε πολύ, μα αυτό συνετέλεσε ώστε να μ' αγαπήσει άκόμα περισσότερο.

Αγαπητέ μου δόκτωρ, και θέα πόδια άν είχα θα τό θυσίαζε, εύχαριστώ για ν' άποκτήσω την εντύχια που έγω τόρα.

Ή εύγνωμοσύνη μου απέναντι σας είνε άπείρανη. Αν έλθετε καμμία φορά στό Λονδίνο, μη παραλίγητε να μάς έπισκεφθήτε. Θα σάς παρουσιάσω στην πολυλατρεμένη μου σύζυγο και θα δώσω άν έξακολουθήτε να με θεωρήτε για τρελλό, όπως με νομίζατε άλλοτε.

Μ' εύγνωμοσύνη
ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΑΜΠΑ

Ό δόκτωρ Τεβενέ, όταν διάβασε την έπιστολή, είπε γελόντας :
— Τόσο τό καλύτερο άν είν' εύτυχισμένος... Μα αυτό δέν μ' έμπούδε να τόν θεωρώ και τόρα ως τρελλό...
HENRI ZSCHOKKE

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΔΙΟΝΥΣΙΟ

(Του Α. ΣΟΛΩΜΟΥ)

Ό άγιε Διονύσιε, ψυχή άγνή και θεία, πού σέ κρατεί περήματα της Επισκοπικής ό θρόνος, τούτο τό δύστυχο νησί προστάτεψέ το μόνος, για να μην τύχη πλείο σ' αυτό καρφιαία δυστυχία.

Άκου στό σάπια, άκουσε έδώ κι' έκει στό δρόμο, πού κλαίγει άπαρηγόρητα ή φοβισμένη γλάστρα. Βάστα τό νού μας μη σμηθί, μην τύχη κι' άπ' τόν τρομό τά λογικά μας χάσουμε, μηπως ή γή γιάσει.

Ό Σύ, στό θρόνο του Άλκαστου τρέξε σιμά κι' είπέ του να μην άφήση τό νησί έξω στό δικτύχη του. Κι' άνάσως ή παρφάληρα δέν φτάνει, θημσηέ του πως είχεν έναν άδερφό κι' έκρινε τό φρονιά του. Μεταφο, άπ' τό Γαλικό ΣΤ. ΜΑΡΤΥΩΚΗ

ΑΥΡΙΟ

(Του Β. ΟΥΤΚΩ)

Άφριο, σάν ή ζαχαγιή, ή λευκοφόρος κόρη, ακορσίση τ' άσπρο της τό φως σέ κάμπους και μοριά, θα φύγω. Άσση θα διαβώ, θέ να περσώ κι' όρη, γιατί από σένα δέν μπορώ να ζήσω μακριά.

Θά περπατώ. Τη σκέψη μου θέ νάγω καρφωμένη στον πόνα τόν άπάτρευτον άσση με τυρωμένη, δέν θα μιλώσι κανένος και δέν θα ίδω κανένα κι' ή μέρα θα μου φαίνεται σάν νύχτα σιωπηλή.

Μόνος, σκυφτός, άγνώριστος θέ να τραβώ τό βήμμα, κι' ούτε τη δίση θέ να ίδω να γέωσι στα νερά, και θα στολισω σάν έρβώ το χροικό μου μήμημα με πρσάνω βαγιώλαδα και ρείκια δροσερά.

Μετ. Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα γεύμα πρós τινων του Μωρέας. Ή πρόσωπις του Ξουρή. Ό Κοουσελάκος και τό «Σκρίσι». Τό μεγαλύτερο της έφημερίδες που φέρνει ύποτικώς άνθρώπους και... μύγες! Ή κωστήρητς του βασιλέως Γεωργίου στα παιδιά του. Ένα χαλαμπουρι του Θών. Τά λάφυρα της καταστροφής του Αρχαμλή, κ.τ.λ.

Όταν ό μακαρίτης ποιητής Ζάν Μωρέας έπεσοζέθη, έπειτα από τόσα χρόνια άπουσίας, τής Αθήνας, οι διασημίοινοι της πρώτοεούσης τού έκαναν τραπέζι.

Κατά τά έπιδόρπια ηγέρθησαν πολλές προτάσεις πεζές και έμμετες, και μόνον ό μακαρίτης Ξουρή δέν είχε μιλήσει καθόλου. Αυτό έκαμε έντύπωση σ' όλους. Τού ριχτήσαν λοιπόν και τόν μακαρινόσαν να είπη κι' αυτός δυό λόγια.

Θέλοντας και μη ό Ξουρής σπράθηκε τότε, και άπεφονόνομενος στόν φιλοξενούμενο ποιητή τού είπε :

«Έκ τού μέσου της λογίας, τών λογίων μας χορείας, δέξον λόγον δωρεάς. Και έν μέσω της έμμέτρου πλύν άμέτρον μας μωρίας, καλώς ήλθεσ, Μωρέας !»

Ό μακαρίτης Κοουσελάκος, ό άλλος διεπνευστής τού «Σκρίσι», έπειδή δέν πήγαινε διόλου καλά ή έφημερίδα του, άποφάσισε να κόψει μη ήφορή χειρονομία και να μεταλύσει τό φύλλο του, δινόντας τού πελώριες διαστάσεις.

Άλλά τό μεγαλύτερο του χαριού δέν μεγαλύτεσε διόλου και την ακολοφού κι' ό Κοουσελάκος ζημιονότανε κάθε μέρα οικονομικώς πολύ.

Μιά μέρα πού, στενοχωρημένος για τη κατάσταση αυτή, ζηδώνταν με κάποιον φίλο του, σ' ένα ζαχαροπλαστείο, είδε ένα από τά πελώρια φύλλα του «Σκρίσι» να σκεπάζει ένα ταψι μπακιλάδα, για να τό προφυλάξει από τις μύγες. Ή διαστάσεις τού φύλλου ήσαν τόσο μεγάλες, πού καμμία μύγα δέν μπορούσε να πηδή στό ταψι και να φάει μπακιλάδα.

Κι' ό Κοουσελάκος, στρεφόμενος στόν φίλο του, τού είπε μελαγχολικά :

— Άπό τότε πού μεγάλωσαμε την έφημερίδα, όχι μόνον ήμεις δέν μπορούμε να φάμε μπακιλάδα, άλλα ούτε και ή μύγες !...

Ό μακαρίτης Βασιλέης Γεώργιος, ήταν αστήφροτατος οίκογενής και πατέρας.

Ός την τελευταία του στιγμή είχε διατηρήσει όλη του την έπιβολή έπ' τών τέκνων του.

Τά βασιλοπούκια και όταν άνδρωθήσαν άόμοια, αισθανόντοσαν άκείστο την πατρική αστήφροτα και έπιβολή και για τούτο άποκαίλοσαν μεταξύ τους τόν πατέρα τους : «Ό Ρήγας» !

Ό Θών μάλιστα, ό μυτικοσυμβούλος τού Γεωργίου, ξερόντας πως καμμία φορά ό βασιλέης έδρανε τούς γιουσί του, τόν ώνόμαζε : — Ό Ρήγας... η π α σ τ ο ρ ν γ ι !...

Μετά την καταστροφή τού Αρχαμλή, τά παλληκάρια ριχτήσαν στα λάφυρα. Οι στρατιώτες μάλιστα τού Νικηταρά είχαν ύψους σφοδρός—σφοδρός τούς θησαυρούς που συναζαν και έπρόκειτο ν' άρρίσινε τό μοίρασμα. Όταν ένας από αυτούς φώναζε :

— Πού είνε ό στρατιώτης μας ;

Ό Νικηταράς είχεν άποσπρήσει επίτηδες σέ μια άκρη και τούς άφρισε να μοιράσουν τά λάφυρα άνταμαξύ τους, μη φροντίοντας διόλου για τό δικό του κέρδι, τό όποιο τούς τό χάριζε.

Ό στρατιώτης όμως μόλις τό ένόνησαν αυτό, υποτασσόμενος για τη διαγωγή τους και τρέσαν άκείσως να τόν βρουν. Μα αυτός κατ' όδδενά λόγο έδέχετο να λάβη μέρος στη μοίρασιά.

— Σας τά χωρίζω! τούς έλαγε.

Οι στρατιώτες τόν τότε ξεχώρισαν άπ' τά λάφυρα ένα κλητρό δακτυακινό σπαθί, και τού τό πρόσέφεραν.

Τό σπαθί αυτό ό Νικηταράς τό δέχτηκε τότε, όταν όμως σέ λίγο έγινε ένας δημόσιος έρwan, για τις ανάγκες της άγωνισμένης πατρίδος, τό πρόσέφερε στον δημόσιο αυτό έρwan !...

Ό Αρχιεπισκόπος Βρεσθάνης Θεοδόφιτος, καλώς άγωνιστής και πρόεδρος της Έθνομυνηλέσεως, θροσκόντανε στις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Ό Γενναίος Κολοκοτρώνης, ποτάνε στενός τόν φίλος, θέλπε να τόν ωρτήρη για τις τελευταίες του θέλησεις.

Έχεις καμμία παραγγελία, σεβασμιώτατε, για τη εκάστασά σου τήν περιοχή σου ; τού είπε.

Κι' ό ετοιμόθνατος έκαράης απάντησε :

— Κατάσας ; Περιορία ; Δέν έχω παρά αυτό τόν ζωνάπυ με την παληπόρα και πέντε καρφέλες. Αιτή είνε ή κατάστασι μου !... Τι να μοιράσω στους δικούς μου ; Αν ήβη τό «Έθνος άς λάβη γι' αυτούς φροντίδα. Έγω τούς άφριο την εύχή μου, και για κληρονομιά τους την πατρίδα έλευθερή !... Και με τούς λόγους αυτούς ξεπύρηνσε !

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Σ. 19

